

Blyantsprøven

Kære Lotte. Jeg har endelig fundet ud af hvorfor. Det er jo, fordi du troede, at du kun skulle gå op i dig selv. Det er godt, at man har den slags selskabslege til de tøvende tyvere – som er den RIGTIGE pubertet. Jeg kan ikke længere tage blyantsprøven. Det kunne du, Lotte på 22. Uden problemer. I dag kan der være et dobbeltdækkerpennalhus med lim, saks og tegnetrekant under mit duvende bryst. Men det sjove er, at jeg er ligeglad, for jeg vil ikke bytte med dig, unge Lotte, og dine struttende attributter. Jeg ved, hvad jeg vil med min tilværelse i dag. Det er meget enkelt. Du ville kalde det diffust. For det er blot det at være noget for dem, jeg elsker. Og så måske skrive en roman i ny og næ. Da du var 22, Lotte, så havde du så mange planer. Du læste rigtig artigt på Copenhagen Business School, men du nød det jo ikke, du anede ikke, hvad du skulle stille op med den lange uddannelse. Det var bare noget, der skete. Og så kunne du jo altid hive op i trøjen og vise, at stiftblyanten ikke ville blive hængende. Det handlede ikke om sex. Det troede du, for ih! hvor var det vigtigt at være sexet. Men glæd dig, Lotte, for sex, det er som lædertasker og camembert: det bliver så meget bedre med årene. Fordi jeg ikke længere skal vise mig. Bevise noget. Bryster kan foldes ind på plads, hvis de skvulper for meget. For unge Lotte, det med kvindelighed er som et hylster i din alder. Det er noget, du tager af og på. Du tænkte over, om du skulle være Sporty Spice eller Vampede Spice. Du tænkte så meget over dig selv. I dag kan jeg ikke få hylsteret af. Jeg er en kvinde, jeg har født, jeg har fået skrammer, og jeg har fået orgasmer (for havde du i virkeligheden det, Lotte på 22, en rigtig en, helt ærligt?), og jeg har en krop, der ser ud, som om den kan bevise det hele. Derfor er jeg kvindelig, helt uden at skulle hive trøjen op. Og med største selvfølgelighed skyder jeg brystet frem, når jeg kommer ind i lokalet. Det gør jeg også, når jeg er 92. For det ændrer sig aldrig tilbage igen. Heldigvis.